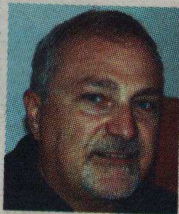

KT 24. - 30. 7. 2012

I přes výhrůžky svůj klášter neopustili

Pražská františkánská komunita se chystá na slavnost, která nemá v dějinách zdejší provincie obdoby. Letos v říjnu ji čeká blahorečení 14 mučedníků z roku 1611. Tehdy – paradoxně dva roky po vyhláše-

ní Rudolfova majestátu o svobodě vyznání v zemi – pražská lůza vydrážděná vpádem pasovských vojsk do metropole surově zaútočila na klášter, zabíjela a ničila... Za zcela jiné konstelace navštívil nedávno poprvé

Prahu generální postulátor františkánského řádu P. GIANNI CALIFANO OFM, který měl v rámci řádu v posledních třech letech proces blahorečení na starosti. Hovoříme spolu v klášteře u Panny Marie Sněžné, kde k celé tragédii před čtyřmi staletími došlo.

■ *V čem je blahorečení čtrnácti pražských mučedníků výjimečné?*

Pozoruhodné je, že tu nejde o blahorečení jednotlivce ani nějaké libovolné skupiny, ale prakticky celé tehdejší františkánské komunity v Praze.

■ *Jak tento proces dosud probíhal a jak dlouho ho sledujete a koordinujete vy sám?*

Proces blahorečení byl několikrát přerušen, a to jak v sedmnáctém století, tak ve století dvacátém. V roce 1944 byla ukončena jeho diecézní fáze, ale po nástupu komunistů k moci nemohl proces pokračovat. Po listopadu 1989 se opět mohl obnovit, ovšem záhy se poněkud zadrhl. A jelikož jsem zaznamenal, že se blíží 400. výročí tohoto mučednictví, inicioval jsem, aby se na věci znovu pracovalo. Tehdy jsem ale ještě nebyl generálním postulátorem, jen jeho zástupcem. V mé současné funkci je to jinak prv-

I přes výhrůžky svůj klášter neopustili

(Dokončení ze str. 1)

■ *Zamordovaní františkáni pocházeli z různých evropských národů, a přece – až na jednoho – ovládali češtinu a žili v českých zemích již delší dobu. Mohla by se tedy beatifikace stát mezinárodní slavností, jakousi demonstrací evropské křesťanské soudržnosti?*

Pražské blahorečení se bezpochyby týká celého františkánského řádu, který se ho duchovně účastní. A mnozí do Prahy jistě přijedou, jako třeba nejvyšší představitel našeho řádu, generální ministr José Rodriguez Carballo. Mimořádně milánská provincie velmi ochotně finálně vypomohla se značnými administrativními výlohami tohoto procesu.

A ještě na vysvětlenou k někdejší vícenárodní komunitě: v 17. století přišli do Čech františkáni z různých zemí i proto, že tehdejší česká františkánská komunita téměř vymřela. Nicméně i tak je mezinárodní složení františkánských komunit, zejména v misijních projektech, typické dodnes.

■ *Mučedníci od Panny Marie Sněžné byli obviněni, že kolabují s pasovským katolickým*

vojskem, které vtrhlo do Čech, plenilo a šířilo hrůzu. Co byste řekl na námitku, že tyto bohabojní mužové se stali spíše politickou obětí. A že za jejich smrt – jakkoli vykonanou pražskou spodinou – může stejně tak onen divoký nájezd katolických pasovských vojsk?

Pražští mučedníci nebyli zabiti kvůli politickým názorům, ale z nenávisti vůči katolické víře. Je to zřejmé z toho, jak útočníci okázale zneuctili hostie. Jeden bratr byl proboden před sochou Panny Marie, jiný člen komunity zase u zpovědnice.

Politické faktory v mučednických kauzách hrají samozřejmě svou roli, jak tomu bylo už za doby římské říše v prvních staletích křesťanských dějin či ve 20. století za nacismu, komunismu nebo ve španělské občanské válce. A totéž pokračuje i v naší době, ať už v Africe (Súdán, Rwanda) nebo v Asii.

Pražští mučedníci tehdy určitě nikomu neublížovali, jen se snažili žít své řeholní povolání, jak nejlépe uměli. Rozhodně museli být stateční, protože jim bylo už předtím vyhrožováno, ale svůj klášter ani za těchto okolností neopustili. Vědomě se rozhodli zde zůstat a svými životy svědčit o své víře. MARTIN T. ZIKMUND

ní případ mučedníků, který prezentují církvi. V případě blahorečení mučedníků není třeba – na rozdíl od jiných kauz – dokazovat zázraky, pouze dokazovat mučednictví. Římskou fází procesu řídila Kongregace pro svatořečení. Zcela nezávisle na sobě studují a posuzují tyto případy tři komise: historická (ta svou práci u 14 pražských mučedníků dokončila v roce 2002), teologická (2011) a komise biskupů a kardinálů ze zmíněné kongregace (leden 2012). Poté byla věc předložena Svatému otci, který 10. května 2012 vydal dekret o mučednictví 14 pražských františkánů od Panny Marie Sněžné. (Pokračování na str. 3)

Ilona Urbanová

*Strážnická 24
Plzeň*

Jan Kadlčík

*Luhačovská 208
Uherský Brod*

*si slíbí lásku, úctu a věrnost
8. září 2012 v 11.30 hodin*

Svatý Jan pod Skalou - kostel sv. Jana Křtitele

Zprávy z farnosti září - říjen 2012

3. - 6. září. Dešenice - příprava na věčné sliby. Bratr Jan Nepomuk a Kapistrán měli týdenní samotu na Šumavě na chalupě v Dešenicích, doprovázel je br. Didak. Společná modlitba, mše sv. a ticho, krásná příroda a skromný pobyt nám pomáhaly být v blízkosti Pána. Měli jsme také společnou pout' na Suché Studánky, kde jsem nesli své úmysly a položili na otář a v kapliče slavili mši sv. Zpátky jsme se vraceli přes Prenet, kde jsme se zastavili u kaple sv. Kunhuty. Procházeli jsme Sudety a modlili se za ně, šli jsme v hábitech a viděli jsme spoustu opravených křížků podél cest.

Farní byt. Po šestnácti letech jsme ukončili činnost farního bytu, ve kterém kdysi začínala komunita bratří Jeroným, Jiří a Šebestián. Veškerá činnost se přenesla z Fíbí do Domečku. A ze společného života ve farním bytě, kde žily studentky, se vytratil komunitní rozměr a společný život a modlitba. Mše sv., která se slavila každý první čtvrtek ve Fíbí, byla již málo navštěvovaná. Všechny tyto ukazatele nám napověděly, že farní byt přestal být tím, s jakým úmyslem byl zaveden.

7. září – první pátek v měsíci - **půst a modlitba. Téma postu "Za rodiny."** Adorace na Roudné, vedl br. Didak.

8. září - Svatba Ilony Urbanové (Noli) a Jana Kadlčíka. Byla na krásném místě ve Svatém Janu pod Skalou. Přijeli i farníci a společně jsme se radovali z našich dvou novomanželů.

Po prázdninách se nedělní mše sv. slaví opět v 9:00h a v 11:00h a **první neděli v měsíci** je mše sv. pro děti. Začala opět fungovat nedělní školička pro děti, které odcházejí do kavárničky po vstupní modlitbě a vracejí se na přinášení darů, a opět po svatém přijímání, po křížku odcházejí se společně modlit do kavárničky. Děti je veliký zástup a starají se o ně maminky, koordinátorkou je Věrka Klailová. Každou druhou neděli v měsíci káže náš jáhen Elva.

13. - 14. září - Duchovní obnova bratří ve Štěnovicích. Bratři odjeli na dva dny ztišení na faru do Štěnovic.

15. září - Svatba Martina Pachnera a Helenky Adamíkové. Svatební obřad byl ve františkánském kostele Panny Marie Nanebevzaté. Krásná hudba i květinová výzdoba (Linda W.) Martin s Helenkou zpívali žalm a jejich rodiče se přimlouvali za své děti v přimlouvách. Oběd i pohoštění bylo v PAVILONKU.

16. září - Setkání animátorů. Nedělní setkání animátorů při společném obědě, kterým zahajujeme celoroční setkávání a vzdělávání služebníků. Oběd nám uvařila Maruška Linková (maminka). DCM ve spolupráci s Elvou, připravují vylepšené kurzy pro vzdělávání animátorů (šest víkendů), děje se to na náš podnět, protože jsme nebyli spokojeni s přípravou animátorů na jejich službu a tak jsme nabídli pomoc. Také připravujeme (DCM) vydání příručky pro vedení spolč s tématy, do tohoto úkolu jsou zapojeni Elva, Míša Zemenová, Míša Kopečková.

Paní Markétka, vážně nemocná žena patřící do církve Evangelické baptistické, měla dlouhodobou touhu přijímat svaté svátosti v církvi katolické a nemohla se dlouho odhodlat požádat Otce biskupa Františka o dovolení přijímat svátosti a přitom zůstat ve své církvi. Pro vážnost nemoci po telefonické domluvě otec biskup udělil dovolení k přijímání svátostí, podmínkou musí být stejná víra v přítomnost Ježíše Krista v Eucharistii. Paní Markétka byla naplněna velkou radostí a po přijetí svátosti smíření, eucharistie a pomazání nemocných se jí dostalo veliké úlevy i na těle i na duši.

Koncem září jel br. Ginepro domů za tátou a také navštívil své sestry. Doma tátovi vymaloval byt. Z Karviné jel pak rovnou na misie do Ostravy.

24. - 30. září – jsou opět **františkánské misie v Ostravě**. Z Plzně jel br. Dominik a Míša Kopečková velkým autem a cestou přibrali další misionáře. V úterý byla zahajovací mše sv. s generálním vikářem a misionáři byli rozesláni po městě. Přívoz, Zábřeh a katedrála byla místa jejich působení, bratr Ginepro si vzal na starost domovy důchoců a LDN, kde obcházel nemocné a staré a měli pro ně slovo útěchy či pohlázení. Br. Dominik vedl přímluvnou modlitbu. Opět byla i pouliční evangelizace a zvaní na programy, oblíbená je i kavárna, kde obsluhují misionáři, kteří pak posílají (nabízejí) oslovené k přímluvné modlitbě. Skupina misionářů navštívila i narkomany, kteří se léčí ze své závislosti. Bratr Jakub a Ginepro jim vydávali svědectví o životě s Ježíšem. Misionáři byli ubytováni v Salesiánském středisku a ti jim vyšli úžasně vstříc. Malou nevýhodou bylo, že 28. září bylo sv. Václava a státní svátek připadl zrovna na pátek a tak město se značně vyprázdnilo. V sobotu začalo i pršet.

30. září - pastýřský list. V neděli se četl pastýřský list biskupů Čech a Moravy k výročí blahorečení Čtrnácti pražských františkánských mučedníků. Biskupové vybídli jednotlivé farnosti k finanční sbírce na podporu blahorečení.

3. října - jako již každoročně jsme slavili **Transitus** na Roudné ve 20:00h. Pozvali jsme i br. Samuela OFM, který působí od srpna v Rokycanech a je na faře s P. Františkem Klikou. Br. Samuel přišel z Polské provincie na pomoc naší diecézi na pozvání O. biskupa Františka. Je tu zatím na zkušenou na tři roky a možná, že mu přijde na pomoc bratr z Polska.

4. října - Slavnost svatého Františka. Slavnost byla trochu napínavá, přijdou bratři dominikáni či nepřijdou. Čekali jsme a pomalu se naplňovali obavami, kdo z nás si slavnost vezme jako hlavní celebrant i kazatel. Pět minut před začátkem se přihnal br. Petr OP, celý promočený, jedna tramvaj jela dříve a druhá později, než jak měly a když si chtěl koupit lístek z plzeňské karty, zjistil, že na kartě jsou pouhé 2kč. a tak na další zastávce vystoupil a dal se do běhu. Jak jsme byli rádi, že přišel. Po mši sv. jsme byli pozváni Terciářskou rodinou na pohoštění do zpěvárnky, kde jsme si povídali a vzájemně se obšťastňovali. Milé setkání.

5. října. Půst a modlitba. V měsíci říjnu se budeme postit a modlit za "**seniory**" aby se dobře připravili na svůj podzim života a Pánovo zavolání. Páteční půst vrcholil adorací na Roudné v 18:00h, adoraci připravil br. Dominik.

Zapsal br. Didak

Služby a služebníci ve farnosti 2012 -2013

Farní rada: - od června 2012

Z úřadu: bratr Didak - moderátor farnosti, bratr Dominik, bratr Juniper, trvalý jáhen Elva Robert Frouz, Michaela Zemenová, Marie Bočková

Zvoleni : Jarda Jakoubek, Jiří Syrovátka, Jan Šlajs

Jmenování: Klára Hrušovská, Vojta Linka

Ekonomická rada:

Bratr Didak – předseda ekonomické rady, Marie Bočková

Administrativa, pastorační asistentka – Marie Bočková

Pastorační asistentka, koordinace výuky náboženství – Michaela Zemenová

„Kostelová skupinka“: připravuje stavbu nového farního centra, jedná s úřady, každou první neděli v měsíci pořádá „mezimešní setkání“ – informuje o dění kolem plánované stavby. Bratři Didak, Dominik, koordinátorka - Štěpánka Syrovátková. Jirka Syrovátka, Míša Kopečková, Jarda Jakoubek, nově Petr Bureš, Josef Váně

Animátoři:

Animátoři dětí:

Koordinátor výuky náboženství - Mišutka (Michaela Zemenová). Bratr Juniper, Elva, Jana Pachnerová, Kristýna Weberová, Dáda Burešová, Vojta Linka, Pět'a Týnovská, Lukáš Týnovský, Jan Peroutka, Štěpánka Lopaurová

Animátoři skautů:

Vedoucí oddílu - Josef Storzer (Pepa), Jiří Těthal, Didak – duchovní rádce, technické zázemí - Brabi (Tomáš Brabec), Maruška Brabcová, Jakub Váně, Jan Boček, Eliška Storzerová, Sabina Štemberová, Sojka, Žába (Tereza Šůhová), Christopher Foye, Šimr (Jan Smrž), Timotej Foye, Vít Oliberius, Polárka (Kristýna Růžičková), Mařenka Bočková, David Řežábek, Anička Černá, Kačka Bočková, Veronika Štaifová, Tereza Chuchlíková, Jan Těthal, Jakub Oliberius

Animátoři mládeže a dospělých:

Bratr Dominik – koordinátor animátorů mládeže, bratři Didak a Juniper, Elva, Jana Černá, Michala Kopečková, Josef Rajtmajer, Alžběta Kalábová, Marie Linková, Kateřina Linková, Tomáš Křížek, Dáda Burešová, Kamil Weber, Mišutka, Vojta Linka, Pavel Růžička,

Animátoři pověření vedením katechumenů a bířmovanců:

Bratr Dominik, bratr Didak, Michala Kopečková, Jana Černá

Ministranti:

Bratr Juniper – koordinátor, Josef Storzer, Jan Boček, Tonda Černý, Honzík Černý, Pavlík Boček, Kamil Weissar, Samuel Weissar, Beník Weissar, Honzík Pachner, Matěj Tlustý, Martin Štembera, Kryštof Fojtíček, Vašek Peroutka, Štěpán Peroutka, Honzík Poupá, Vojta Poupá, Honza Matějčík, Vládík Topolčany, Jirka Chuchlík

Péče o staré a nemocné:

Bratři františkáni, Marie Váňová – farní charita, Marie Štroblová, Eliška Storzerová, Bohumila Ondračková, Vladka Burešová, Jakub Kácha, Jiří Brabec, Pavla Budilová, Linda Weissarová, Luboš a Věra Kolafovi

Zajišťování a organizace akcí farnosti:

Duchovní obnova pro ženy :

Technické zajištění a organizace, hudební doprovod

Jitka Šťastná, Pavla Budilová, Jana Pachnerová. Vaření – Jana Bendová, Jana Benešová, Lída Syrovátková a další.

Duchovní obnova pro mládež:

Bratři Dominik a Didak, Mišutka, Elva,

Maškarní bál pro děti:

Bratr Didak, Marek Koňářík a Petra Koňáříkovi – moderátoři, diplomy, Pavla Budilová – vstupenky, výzdoba, Linda a Petr Weissarovi - hudba, Veronika Štemberová a spol. – občerstvení, skauti - soutěže

Mikulášská nadílka:

Bratr Didak, Linda Weissarová, Jana Pachnerová, Hanka Tlustá, Pavla Budilová, Martin Pachner

Misijní jarmark, vyrábění, pohledy:

Mirka Svobodová, Jana Černá, Jana Peroutková, Linda Weissarová

Páteční fotbálek pro kluky a tatínky – Honza Šlajs

Zahradní slavnost – Jana Pachnerová, Linda Weissarová, aj.

Farní dovolená v Horní Blatné :

Organizace - Míša a Veronika Štemberovi, Miloš a Olina Peškovi. Jana a Jarda Pachnerovi – večerničky a turnaj v ping-pongu, program pro mládež – Jirka Těthal, Veronika Štaifová, Helča Budilová, **kuchařky** – pí Těthalová a její dcera Veronika

Farní dovolená ve Štěkni:

Střídají se rodiny v zajišťování a organizaci, letos Schwarzovi Jan a Veronika, loni Krbcovi .
Střídají se bratři Dominik a Didak, doprovází pravidelně br.Ginepro

PAVILONEK:

Zajištění pronájmu - Saša Blažková

Údržba a technický provoz, opravy - Pavel Kužvart, Jan Váně

Úklid Pavilonku – střídají se 4 skupinky dobrovolníků + Bohunka Ondračková

1. Veronika Štemberová, (+Míša Štembera), Anička Šlajsová (+Honza Šlajs), Marie Váňová
2. Dáša Ettlerová, Mirka Rajtmajerová, Darja Tolknerová (+Vlastík Tolkner), Ilona Kašová, Petr Kocourek
3. Eliška Storzerová, Jaruška Straková, Kájina Káchová, Pavla Budilová, Jana Pachnerová (Maruška Štroblová)
4. Bohunka Ondračková
5. Křesťanské společenství - KS

Hudba a zpěv při bohoslužbách:

Střídá se asi kolem 20 hudebníků, koordinátor hudby při bohoslužbách – Vojta Linka. Michala Kopečková, Mišutka, Maruška Bočková, Kačka Bočková, Anička Černá, Přemek Brada, Radim Tlustý, Štěpánka Tlustá, Jan Kadlčík, Jana Pachnerová, Maruška Pachnerová, Lenka Pachnerová, Martin Pachner, Vojta Kaše, Helča Pachnerová, Eliška Storzerová, Václav Kapusta aj.

Schola dospělých – 1. neděli v měsíci při mši svaté v 11 hodin, vede Jana Černá. Majka a Tomáš Lachmanovi, Jana Benešová, Jan Váně

Chlupatý sbor – dětská scholička – 1. neděli v měsíci při mši sv. v 9 hodin – na dětské mši svaté. Hanička Těthalová, Bětko Svobodová, Dan Svoboda, Anička Budilová, Honzík Pachner, Anna – Marie Svobodová, Pavlík Vencl, příležitostně Štěpánka a Klárka Tlustých, Lidka Peroutková. Vede Jana Pachnerová, Jarda Pachner doprovází na kytaru

Glacband – manželé Glacovi a jejich přátelé, Jana Matějčíková

Nedělní školička během mše svaté v 9 hodin:

Věrka Klailová, Kristina Lišková, Růženka Poupová, Irena Krbcová, Linda Weissarová

Květiny na oltáři v Pavilonku:

Iveta Pohořelá, Veronika Štemberová, Irena Zemenová, Jana Bradová

Praní bohoslužebného prádla:

Bohumila Ondračková

Kavárnička v Pavilonku:

Každou neděli po mši svaté v 9 hodin – Marie Linková, (+ Honza Šlajs – dělá to rád)

DOMEČEK:

Úklid - pravidelný páteční úklid zajišťují společenství mládeže, která se scházejí v Domečku

Květiny – Jana Peroutková, Jana Černá, Tomáš Weber

Stříhání živého plotu – Míra Kácha

Sekání trávy – Honzík Peroutka

Opravy a údržba – bratr Juniper, Didak, Dominik

Ostatní služby:

Farní věstník - Jitka Šťastná, Výroční zpráva – Marie Bočková,

Knihovnička v Domečku – Mirka Svobodová, Farní kronika – Pavla Budilová

Venkovní nástěnka - Věrka Kolařová, vnitřní nástěnka – Pavla Budilová

Webové stránky – Luboš Kolafa,

Fotografie a nástěnky s fotkami v Domečku– Linda Weissarová

Příprava snoubenců, poradna manželům – Martina a Jarda Jakoubkovi, Věrka a Jan Klailovi

Poradenství plánovaného rodičovství – Věrka Klailová, Hanka Tlustá

Služba přímluvné modlitby, společenství Modlitby matek – Marie Ventová

Akolyté + donášení Eucharistie nemocným:

Milan Christov, Marie Štroblová, Jan Klail, (Luboš Sýkora)

Kostel Všech svatých na Roudné:

– úklid zajišťují Zdeňka Němcová a Anička Taliánová, pan Kabát a aktivisté při kostele

Všech svatých

OHLÉDNUTÍ

• Skautský tábor

Tábor probíhal (jako asi vždy) v Milevu u Stříbra. Jela jsem tam poprvé, takže jsem moc nevěděla, co čekat, ale bylo to super! Hráli jsme spoustu her, dostávali dobré jídlo a byla tam velká zábava. Podnikali jsme výlety a chodili na dřevo, dělali jsme taky táboráky a opékali buřty. Někteří jsme pak slibovali (oheň mi propálil památeční díru do kroje).

Taky jsme měli krásné mše v takovém „lesním kostele“ s mechovým křížem, který jsme s naší skupinkou Pampelišek ohraničily šiškami a vymetly oltář od jehličí. Tématem byl Pustý ostrov — stavěli jsme si přístřešky, do kterých jsme pak utíkali před vlky, zachraňovali jsme černocho, vedoucí nám četli jeho deník, stavěli jsme loď a bě-

hali jsme pro její plánky, plachty a výbavu a snažili se získat táborové odborky: otužilce, běžce a hovaďáka. Nejvíce mě bavily noční hlídky a mše v přírodě. Byla to velká sranda a legrace, poznala jsem spoustu milých lidí (jiní tam ani nebyli) a už se moc těším na příští tábor! *Pěta Topolčany*

• Vzpomínky na skautský tábor v Milevu

Letos byl náš tábor rozdělený na starší a na mladší. Naše tábory byly spojeny malou cestičkou Viděli jsme se jenom při společných modlitbách a mších s bratrem Didakem, slibech, a pak celou neděli a poslední sobotu.

Ztroskotali jsme na **ostrově Mavassa** a na něm byla spousta her. Nejvíce se mi líbila hra, ve které jsme chodili na stanoviště, která byla u tůňky, v lese za lávkou a u kuchyně. U tůňky jsme lezli po provaze přes tůňku. Pár dětí tam spadlo. Druhé stanoviště bylo prolézání kruhů, podlézání provazů a přeskakování z kruhu na kruh. Třetí stanoviště bylo, že jsme měli vylézt na žebřík a říct nějaký zvíře. A poslední stanoviště bylo u kuchyně, měli jsme přelézt potok po provazech.

V pátek druhý týden po slibech ještě doutnalo ohniště a jednu holku z naší družinky napadlo, že oheň rozdmýchá, našla teda nějaký prkno a začala tam s ním mávat a oheň se fakt rozhořel. Všichni začali křičet „slibák hoří, slabák hoří!“ A ona za to nakonec dostala vynadáno...

Na táboře to bylo super, protože jsme měli krásné počasí, výborné jídlo a zábavné téma. Už se těším na příští rok. *Anička Budilová
družinka Veverky*

• Tábor

První týden jsem byl nemocný, byl jsem moc smutný, ale v sobotu mě tatínek na tábor odvezl. Nejvíce se mi líbily hry, slibový oheň a mše. Jednou, když jsme měli spát, přepadli nás vlci, na to nezapomenu. *Díky Martin*

• Farní dovolená v Horní Blatné 2012

Stalo se již tradicí, že naši farníci každoročně zavítají do srdce kraje Krušnohorceů, městečka Horní Blatná. V letošním roce se tak stalo ve třetím červecovém týdnu.

Sobotní déšť a zamračenou oblohu vystřídal jasné nedělní ráno. A po celý týden modré nebe a

letní teploty, na které větrem ošlehané stráně Krušných hor dlouho čekaly.

Vzorně uklizená fara se naplnila halasem návštěvníků a především jejich dětí.

Paní kuchařky Květa Těthalová — „vzácná paní“ a Veronika Těthalová ihned opanovaly dobře vybavenou kuchyni a po celý týden připravovaly strávnickům doslova královské hody.

Tým mládežníků připravil program pro menší děti, ve kterém nechyběla dramatická zápletka ani chvilka napětí (např. únos lesní vily).

Od prvních dnů se naplno rozjel turnaj ve stolním tenise, jako obvykle pod taktovkou zkušeného organizátora Jardy Pachnera. Ten si také odnesl zasloužené turnajové vítězství, které vybojoval nad dvacítkou soupeřů.

Urputné sportovní zápolení, tentokrát mimo soutěž, přinesly večerní zápasy v odbíjené na farní zahradě.

Pevnou kulturní součástí dovolené se v roce 2011 staly ochotnický hrané Večerničky. Nejinak tomu bylo i letos. V roli herců se střídali dospělí s dětmi, tematická paleta byla přepestrá.

Náročné role barmana Petea (ve westernové pohádce) se úspěšně zhostil bratr Didak, který pobyt farníků duchovně i turisticky vydatně doprovázel.

Každý den pro farníky sloužil mši svatou (převážně na výletech v přírodě) a přednesl dvě přednášky o modlitbě přímělné a modlitbě nářků.

Čtvrteční večer byl vyhrazen adoraci v místním kostele sv. Vavřince, která byla pro mnohé z nás hlubokým duchovním zážitkem.

Neodmyslitelnou součástí programu dovolené jsou pěší túry po hřebenech Krušných hor. Pod zkušeným vedením horského vůdce Míši Štemberky se jich účastnili prakticky všichni. Brodili jsme se obtěžkaným borůvkým (vydalo na výborné koláče) a zakopávali o nádherné hříbky, které také našly v kuchyni své uplatnění.

Páteční večer patřil poděkování všem organizátorům a vyhlášení výsledků her i soutěží. Také mně nezbyvá než poděkovat všem, kteří se o zdárný pobyt farníků zasloužili.

Našemu Pánu, že zařídil absolutně bezchybné počasí, Veronice a Míšovi Štemberovým za organizaci celé dovolené, bratru Didakovi za duchovní doprovázení, našim kuchařkám za výborné jídlo, hercům a herečkám za jejich výkony a ochotu, se kterou nacvičovali své role, naší mládeži za pro-

gram pro děti, panu správci Josefu Kaše za vzorně připravenou faru.

A všem účastníkům, kteří vzájemnou vstřícností, zájmem a ochotou vytvořili atmosféru, na kterou se nezapomíná. *Tomáš Valer*

21.-22.zář 12 Prusiny u Nebílov (Plzeň-jih)

PRKULE

Prusinské kulturní léto

19.ročník festivalu hledícího do nebe (i na tebe)

Program:

Pátek

20:00 Way2 – progresivní rocková formace

21:00 Guess What – nebezpečně břitká muzika v podání mladých plzeňských umělců

Sobota

10:00 Duchovní obnova pro mladé - vede P. Pavel Petrašovský

14:00 Přivítání

14:15 Chlupatý sbor – zpěváčci od františkánů

15:00 Vernisáž výstavy originálních fotografií fr. Šimona Hlavatého OP

15:30 Beseda o adopci na dálku a životě v Jižní Americe – Pablo Chacón Gil

16:30 Povzbuzující káva za hudebního doprovodu dua Vojta a Eli

17:10 Veselá taškařice o královně Ester z Persie pro malé i velké diváky – divadlo Feigele při Židovské obci v Praze

18:00 Procházka po prusinské krajině s vyprávěním - o.s. Ametyst

18:30 Mše svatá se zpěvem sboru z farnosti Panny Marie Růžencové

19:30 Delikatesní vegetariánská večeře

20:30 Šelesti – koncert svěžího plzeňského tria

21:30 Y? - mladá kapela s řízným zvukem

22:30 Tichá chvíle v kostele

Na Prusinách vás rovněž čeká jarmark s výrobky chráněných dílen a férového obchodu, informace o dobročinných iniciativách, férová čajovnokavárna, výstava fotografií, výtvarná dílna a možnost rozhovoru s knězem.

Na Prusiny se lze dostat pěšky (po červené značce z Plzně-Černic), na kole či minibusem, který bude odjíždět 22.9. ve 13:30 z Jiráskova náměstí. Vrací se zpět do Plzně večer dle domluvy. Zájem o dopravu minibusem prosím hlase předem buď v sakristii kostela Panny Marie Růžencové, nebo na email: info@prkule.cz. Na Prusinách je i možnost přespat ve vlastním spacáku.

Zve vás farnost Plzeň-Slovany. Těšíme se na vás!

Festival proběhne za finanční podpory Plzeňského kraje, Nadačního fondu pro kulturní aktivity občanů města Plzně a Úřadu městského obvodu Plzeň 2.
Mediální partner: Rádio Kiss Proton.

PLZEŇSKÝ KRAJ

"Chlupatý sbor"

- s Javon
Pachnerová
Lenka
Pachnerová
+
Vojta
Kasé
doprovod

HEL & MA

Martin Pachner

Přijměte srdečné pozvání do kostela
Nanebevzetí Panny Marie v Plzni,
kde si v sobotu
15.9.2012 ve 12 hodin
udělíme svátost manželství.

Helena Adamiková

Lk 12, 34

Nebot kde je váš poklad,
tam bude i vaše srdce.

helenamartinh.projectwedding.com password: helma

„...wpatruj się w Niego,
rozmyślaj o Nim, uwielbiaj
i staraj się Go naśladować.“
św. Klara z Asyżu

KLARYSKI
od wieczystej adoracji
www.klodzko.klaryski.org
e-mail: klodzko@klaryski.org

Deo gratias per Jesum in Sanctissimo Sacramento

Kłodzko, 8. září 2012

Milovaní přátelé,

s radostí v srdci Vám mohu sdělit, že dne 7. října, kdy církev slaví památku Panny Marie Růžencové, obléknu skromný hábit řádu sv. Kláry, abych vedena Duchem Svatým, tak jako Maria, vzdávala životem ve skrytosti díky Bohu Otci skrze Našeho Pána Ježíše Krista ukrytého v Hostii.

S modlitbou a prosbou o ni sestra Denisa Hudiková se sestrami Klariskami od věčné adorace v Klodzku.

„Obláčkou“ vstupuji do roku tzv. kanonického noviciátu. Je to období, kdy nebudu přijímat žádné návštěvy, telefonáty ani korespondenci. Prosim, abyste tento můj rok „na poušti“ respektovali. Zároveň Vám se srdce děkuji za všechno, co jste pro mě s neuvěřitelnou péčí zvláště během celého minulého roku udělali. Především jsem vděčná za Vaše modlitby za mě i mou rodinu. Pamatuji na Vás v adoraci Našeho Pána často a ráda a svěřuji se i se sestrami dál Vaším modlitbám.

Za rok, dá-li Pán, s Bohem!

Obláčka
Denisky
4. 10. 2012

- Klodsko

Deniska
prijala
jmeno
S. Marie
v'aclava

● Pozvánka

Srdečně zveme na přednášku
**PROŽÍT PŘÍTOMNÝ OKAMŽIK —
UVEDENÍ DO KŘESŤANSKÉ
KONTEMPLACE**

do „Domečku“ farnosti Plzeň — Severní
předměstí v Komenského ul. č. 17

ve středu **10. října 2012 v 19 hodin.**

Součástí setkání bude praktické cvičení, zájemci budou moci navázat pravidelným scházením s kontemplativně zaměřenou skupinou.

Vstup zdarma.

Těší se *Elva Frouz a členové kontemplativní skupiny.*

Pravidelná setkávání

● **Modlitba sv. růžence — každý pátek v 9⁰⁰ hod. v Domečku** Scházejí se maminky bez dětí i s dětmi k modlitbě a rozjímání sv. růžence. Zůstává prostor pro popovídání a sdílení.

● **Společenství seniorů — každé úterý v Domečku od 9⁰⁰ hod.,** se schází pod vedením bratra Junipera (tel.: 605 374 900). Setkávání jsou od září spojena s přípravou na biřmování seniorů. Společně se modlí, rozjímají Písmo, poté volná zábava. Zvou i ostatní, kteří nechtějí být sami.

● **Modlitební společenství přímluvné modlitby — možnost přímluvné modlitby v bytě u paní M. Ventové: každé pondělí od 19³⁰ hod.** Po modlitbě sv. růžence je možnost přímluvné modlitby a prosby. Pokud má někdo potřebu poprosit o modlitbu, může poslat SMS na tel. č.: 736 779 178 (paní Marie Ventová).

● SPORTOVÁNÍ:

Fotbálek pro kluky i jejich tatínky v tělocvičně na Křižíkově gymnáziu. Vede Honza Šlajs (tel.: 604 708 681) - začíná se v říjnu!

OHLÉDNUTÍ

● GENFEST 2012 — „Budujme mosty!“

„Let's Bridge“ — „Budujme mosty!“ Takové heslo nesl festival pro mládež pořádaný hnutím Fokoláre, Genfest. Na poslední prázdninový víkend se do hlavního města Maďarska, Budapešti sjelo asi 14 000 mladých z celého světa. Z České republiky nás jelo okolo 110. Asi bych měla vysvětlit, jak jsem se na tuhle akci dostala. Na podzim 2011 přijela do Plzně skupina Gen Rosso a na Církevním gymnáziu s námi nacvičili a poté i odehráli muzikál Streetlight. Zůstala jsem s nimi v kontaktu a díky nim se dostala i na tuto akci. Do Budapešti jsme dorazili 30. srpna k večeru a vydali se buď na muzikál Streetlight od Gen Rosso nebo na večerní prohlídku Budapešti.

Další den bylo dokončení prohlídky a pak následovalo EXPO. Tam mělo několik zemí své stánky, kde se představovaly ostatním. Česká republika byla mezi nimi. Vždy se provedli cizinci, řeklo se jim něco o naší zemi, případně probíhaly i menší kurzy češtiny, které dokázali cizinci dobře zvládnout. Měli jsme možnost podívat se po stáncích, zatančit nebo zazpívat si s ostatními nebo jen tak chodit a sledovat dění kolem. Probíhala i výuka tanga nebo menší, spíše akustické koncerty a taneční představení, do kterých se mohl kdokoliv zapojit. Večer vše začalo velkým mezinárodním koncertem. Dav ze začátku rozpumpovaly skupiny **Gen Rosso a Gen Verde**, dále se o atmosféru staraly skupiny z celého světa. Písničky byly chvílemi proloženy vystoupením DJ, který zremixoval hudbu z minulých Genfestů a roztančil tak celou arénu. Díky jednoduchým choreografiím, které

byly předváděny tanečníky u mixážního pultu, si tak mohl zatančit opravdu kdokoliv. Po skončení se málokomu chtělo zpět na ubytování.

Sobota byla hlavním dnem Genfestu. Jelikož heslo znělo postavit most, muselo se začít stavět. Svědectví, taneční a hudební vystoupení a mnoho dalšího, to všechno vždy naznačovalo určitou část stavby mostu. Ať hloubení základů nebo stavení pilířů, vše mělo svou část. Téměř nakonec programu byla promluva od Marie Voce, prezidentky Fokoláre. Jejím slovům naslouchala celá aréna a poté následoval bouřlivý potlesk. K večeru začínal odchod na flashmob. Ulice města byly uzavřeny, celý průvod procházel napříč celou Budapeští. Provozovaly se hesla jako „Let's Bridge!“ nebo „Genfest!“ Lidé se zastavovali a jen se dívali, co to má znamenat. Odměnění byli většinou úsměvy a zamáváním od stovky mladých, kteří pochodovali na Chain Bridge. Poté, co všichni došli na most, začal flashmob. Ten spočíval v tom, že každý dostal již při odchodu z arény šátek, kam mohl napsat nějaký vzkaz, motto nebo se stačilo jen podepsat a připsat, z jaké země dotyčný pochází. Šátky se po zaznění signálu začaly mezi lidmi vyměňovat, vždy každý dal někomu svůj šátek a ten ho zase dal někomu jinému. Po několika minutách přestala

hrát hudba a každý ztichnul a dal šátek nad hlavu. Ticho trvalo minutu, pak zase začala hrát hudba a opět se měnily šátky. Takto se to opakovalo několikrát. Možná to zní neuvěřitelně, ale ano, ten dav o 14 000 lidech dokázal být naprosto zticha. Po skončení flashmobu následoval odjezd na ubytování.

V neděli se konalo po Budapešti několik mší, vždy pro každé církevní společenství zvlášť. Zúčastnila jsem se katolické mše a byla moc krásná, i když nebylo moc rozumět, ale díky zapůjčenému překladu šlo alespoň něco pochytit. Ke konci se sešli všichni účastníci a následovala konečná promluva a rozeslání do světa. Následoval poslední společný oběd a po něm jsme odjížděli zpátky do České republiky.

Pro mě to byl krásný a nezapomenutelný zážitek a atmosféru, která tam všude byla, nejde jen tak popsat, tu musí člověk zažít. I přes rozdíly bylo možné budovat mosty mezi všemi lidmi z celého světa, ať už byli z Brazílie, Filipín nebo Itálie, s úsměvem a láskou se šlo seznámit s každým bez potíží. A v tomto bychom měli pokračovat i nadále, u nás doma. Takže „Let's Bridge!“

Helča Budilová

Didak

Od: "Denisa Hudíková" <hudikova@centrum.cz>
Komu: "Didak Robert Klučka OFM" <didak@ofm.cz>
Odesláno: 12. září 2012 14:31
Předmět: obláčka_info

Milý Didáčku a skromní farníci :),

v sobotu po obědě odjíždí z našeho "domečku" nějaká skupina duchovní obnovy, takže během sobotního odpoledne jsme schopni Vás ubytovat. Máme hodně míst na spaní, takže napiš jenom kolik lidí orientačně by mohlo přijet, až to budeš vědět, abychom se na to připravily. V sobotu bych měla být v hovorně také k dispozici na přivítání hostů. V neděli je mše svatá ráno v 9:30. To budu ještě postulanka, potom buď ještě před obědem, nebo až po něm budu oblečená - obřady jsou bohužel v klauzuře, takže je nevidíte. Potom půju ale do hovorny, představit se s novým jménem a novými šatečkami. Úžasný

Už se na Vás moc těším a nejen já, ale i sestry!!!!!!! Mám velkou radost, že chcete přijet!

Líbající Všechny srdečně zvu!

Vaše milující sestra Deniska.

PS: Vážnější informace - počet hostů, přibližný čas příjezdu atd. piš, prosím, na mail sester klodzko@klaryski.org

> Od: "Didak Robert Klučka OFM" <didak@ofm.cz>
 > Komu: "Denisa Hudíková" <hudikova@centrum.cz>
 > Datum: 10.09.2012 10:30
 > Předmět: Re: obláčka

> Milá Denisko, prosím napiš čas, v kolik hodin je obláčka a zda-li můžeme přespát u vás. Ze soboty na neděli. Počet ještě nevím, ale jsme skromní františkáni i naši farníci. di+

----- Original Message -----

From: "Denisa Hudíková" <hudikova@centrum.cz>
 To: "Dominik Daniel Valer" <dominik@ofm.cz>; "didak" <didak@ofm.cz>
 Sent: Saturday, September 08, 2012 3:52 PM
 Subject: obláčka

> Milovaní bratři Dominiku, Didaku a Ginepro!

>

> Srdečně Vás se sestrami zvu na obláčku dne 7. října v neděli na Pannu

> Marii Růžencovou. Dnes je to právě rok, co jste mě sem přivezli. Hodně

> jsme na Vás dnes pamatovaly. Udělalo by mi velikou radost, kdybyste mohli

> přijet.

>

> S pozdravem, Vaše sestra Deniska.

>

Milé sestry a milí bratři,

11. října 2012 zahájil papež Benedikt XVI. Rok víry, který vnímám jako významný podnět pro pastorační a zároveň jako šanci pro diecézi, jednotlivé farnosti a společenství, aby byl tento „poklad“ znovu objeven, a abychom ho žili naplno. Podmínkou pro to,

aby se tak stalo, je obnovení osobní víry a vztahu s Kristem. On ať se stane středem a smyslem našeho života. Nemůžeme začít jinak než u sebe, hrozilo by nám pokrytectví a takový přístup by nikoho neoslovil.

Proto každého z Vás, vybízím, abyste začal svým osobním obrácením a cestou k tomu kéž bude v tomto roce prožití exercicií. Považuji za jeden ze zásadních kroků pro přijetí milostí Roku víry věnovat několik dnů na setkání s Bohem v tichosti svého srdce. Pro řadu z Vás to může být taková první zkušenost v životě; zaručuji Vám, že toho času nebudete litovat. Sestry a bratři, Rok víry nabízí řadu dalších možností:

► Fórum laiků bude setkáním delegátů z jednotlivých farností diecéze s cílem zamyslet nad tím, jak prohloubit víru a hlavně, jak o ní svědčit v dnešní době. Nejdříve je potřeba, abyste ve farnostech diskutovali o té-

ROK VÍRY 2012
2013

matu Fóra a zvolili své delegáty. Věřím, že to bude první příležitost k díkůvzdání za 20 let trvání diecéze.

► Toto výročí budeme slavit v příštím roce, vrcholem bude Diecézní pouť do Kladrub **8. května**, kdy slavnostně obnovíme Vyznání víry.

► Hezkou zkušeností pro Vás a Vaše rodiny během Roku víry by se mohla stát pouť za vlastní posvěcení na některé z poutních míst naší diecéze.

► Mohla by to být také pouť do katedrály, spojená s návštěvou nově otevřeného Musea církevního umění plzeňské diecéze, jeho návštěvu vřele doporučuji.

► Ti z Vás, pro které je to možné, by mohli uvažovat o osobním rozhodnutí zúčastnit se slavení mše sv. přes týden nebo pravidelně setrvat alespoň chvíli v osobní adoraci Nejsvětější svátosti oltářní.

► Velikým darem pro nás zůstává Písmo svaté a vím, že mnozí z Vás jej rozjímají každý den.

► Chci Vás pozvat, abyste se rozhodli přečíst alespoň některé z dokumentů II. vat. Koncilu nebo si naplánovali pravidelné studium Katechismu.

„Mějme oči upřeny na Ježíše: od něho naše víra pochází a on ji vede k dokonalosti“ (Žid 12,2).

Ať nás tato věta, kterou jsem zvolil jako motto pro naši diecézi na příští rok, doprovází a ať se naplní. Naše oči mějme upřeny na Krista, On ať se stane naší radostí a smyslem našeho života.

Váš biskup a bratr + František

Františkáni připravují duchovní centrum

Plzeňský deník

12.10.
2012

V Plzni by mělo vzniknout místo pro modlitby, rozjímání a také ubytování. Řád jedná o pozemku s lochtotínským obvodem

Plzeň budoucnosti

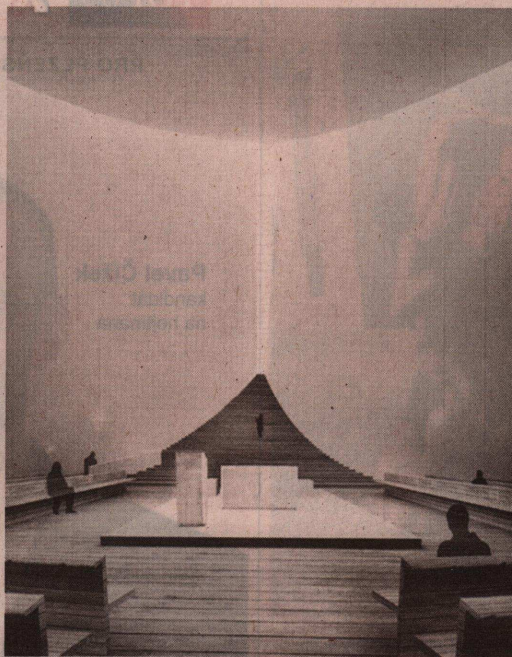
MILAN ŘÍSKÝ

Plzeň – Františkánům dosluhují prostory, které využívají na Lochotíně u Gery, a tak se pokoušejí naplnit vidinu nového duchovního centra. To by mělo sloužit pochopitelně bohu a modlitbám k němu, ale také jiným aktivitám – relaxaci či ubytování.

Seriál Deníku představuje další stavbu, která by Plzeň posunula do budoucnosti. Františkáni, kteří v Plzni působí od založení města, tedy přes sedm století, zatím mají na stole pouze první návrhy, ale svůj záměr rozhodně chtějí dotáhnout do konce.

„Už přes tři roky uvažujeme o stavbě nového farního centra sv. Františka a sv. Kláry. Téměř dva roky děláme konkrétní kroky k získání pozemku. Jsme víc a více přesvědčeni o nutnosti stavby nejen pro nás, ale i pro Plzeň jako duchovní centrum a Boží dům.“ potvrzuje františkán Didak Robert Klučka.

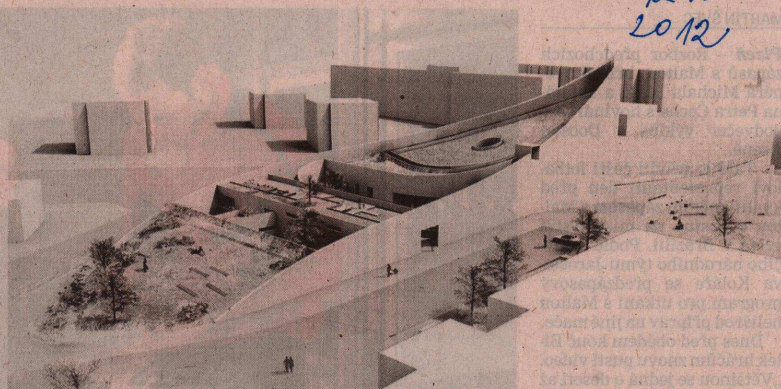
Jeden návrh objektu du-

Monumentální vnitřní prostor by věřícím symbolizoval také blízkost k Bohu.

chovního centra již františkáni v rukou mají.

„Architektonický návrh na kostel a komunitní centrum pro farnost Plzeň-Severní Předměstí jsem zpracovávala jako diplomovou práci na Fakultě umění a architektury na Technické univerzitě v Liberci, jednalo se tedy o akademickou úlohu. Tím ale nechci říct, že jsem nad zadáním neuvvažovala reálně, ale při tak

Celkový pohled na duchovní centrum, které navrhla Tereza Nová. Je plně zeleně, uvnitř skrývá vnitřní prostory a kostel. Projekt vznikl v rámci diplomové práce. Vizualizace: Tereza Nová

rozsáhlé a významné veřejné stavbě si myslím, že by výsledný návrh měl vzejít z veřejné architektonické soutěže. Pozemek, na který jsem kostel navrhovala, jsem volila sama a rozhodující pro mě byly především urbanistické souvislosti a vazba na centrum města,“ shrnuje autorka návrhu Tereza Nová.

Její návrh představuje objekt duchovního centra, kde je přítomný jak kostel, tak i prostory pro františkány, vnitřní zahrady a dvory.

„Duchovní centrum tvoří objekty spojené do jedné zřetelné hmoty, která evokuje cestu ke světlu v podobě světelné šterbiny. Uvnitř hmoty jsou mezi objekty kostela, farního centra a prostorů pro františkány navrženy vnitřní zahrady a dvory, které poskytují zklidnění a ztišení. Hlavní nosná konstrukce je navr-

žena z monolitického betonu. Interiéry a dvory jsou doplněny dřevěnými prvky, podlahami a zelení.“ představuje vysněný objekt Nová.

Jednání s městem a obvodem

Františkáni přiznávají, že návrh Terezy Nové je pro ně spíše podkladem pro budoucí architektonickou soutěž.

„Návrh Terezy Nové se realizovat nebude. Na něm jsme si ověřovali, jak architekti pochopili naše zadání. Teď dáme město o pozemek pro náš záměr. Vešli jsme již do jednání s ÚMO 1 a s úřady Magistrátu města Plzně. K tomu nás podporuje otec biskup František Radkovský,“ představuje současně aktivitu františkánů Didak Robert Klučka.

Všechny zúčastněné strany

jsou si vědomy toho, že františkáni v Plzni svoji vlastní budovu potřebují, protože současné prostory jsou pro ně nedostačující. Teď římskokatolická farnost Plzeň-Severní Předměstí sídlí na Lochotíně v části bývalé mateřské školy nedaleko zastávky U Gery.

„Současné prostory, kde františkáni sídlí a působí, jsou jak z kapacitního, tak z liturgického hlediska zcela nevyhovující. Ve svém návrhu jsem se snažila oba tyto aspekty zohlednit,“ dodává k budoucím krokům kolem františkánského centra Nová.

Ačkoliv se v případě této vizualizace jedná o prozatímní návrh a jeho finální podoba vzejde až po vyhlášení architektonické soutěže, jedno je jasné. Františkáni hodně touží po tom získat nové prostory. Jen zatím není jasné kdy a kde.

Animátor je křesťan, který...

- žije s Hospodinem a ví, co to pro něj znamená
- inspiruje své okolí k hledání Krista
- oživuje společenství, přijímá za něj zodpovědnost
- doprovází druhé
- umí koordinovat skupinu
- zorganizovat hru, setkání, víkendovku, tábor
- prohlubuje svůj život z víry i organizační schopnosti

V šesti víkendových setkáních zažiješ

- sdílení v atmosféře společenství
- poutavé přednášky a debaty
- návštěvy zajímavých hostů včetně otce biskupa
- nová přátelství, nové aktivity, nové hry, duchovní obnovu

Kurz animátorů se tak může stát důležitou součástí tvého životního příběhu.

KURZ ANIMÁTORŮ

Pokud se takovým člověkem
chceš učit být,
je určen právě pro tebe!

Těší se na tebe DCM Plzeň a jáhen Elva Frouz – koordinátor kurzu.

Poprvé se sejdeme 19. – 21. října 2012.

Přihlášky zasílejte na

DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE, Františkánská 11, 301 00 Plzeň,
tel./fax.: *377 381 757, skype: dcimplzen, email: dcm@bip.cz, www.plzen.signaly.

SLOVO BISKUPŮ K BEATIFIKACI ČTRNÁCTI FRANTIŠKÁNSKÝCH MUČEDNÍKŮ*(Přečtete při nedělních bohoslužbách 30. září 2012)*

Milé sestry, milí bratři,

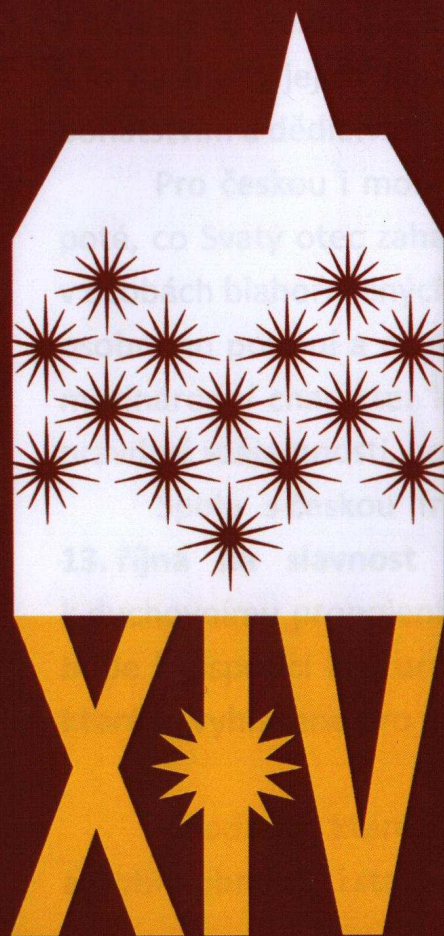
letos v květnu papež Benedikt XVI. podepsal dekret o mučednictví čtrnácti františkánů, Bedřicha Bachsteina a druhů, zabitých 15. února 1611 v klášteře Panny Marie Sněžné v Praze. Tím oficiálně otevřel cestu k jejich blahořečení, které proběhne v pražské katedrále 13. října tohoto roku.

Tento završující se proces blahořečení čtrnácti umučených bratří, přestože u nás dosud nevešel v obecnou známost, nese v sobě některé rysy zasluhující pozornost. Není to jen 400 let dlouhé čekání a několikeré přerušení procesu zapříčiněné dějinnými, zvláště politickými okolnostmi. Patří sem i samotné blahořečení. Kdybychom pátrali v minulosti našich zemí a hledali srovnání, museli bychom se vrátit až do období Rakouska-Uherska. Nejbližší podobnou událostí bylo totiž blahořečení Zdislavy z Lemberka papežem Piem X. roku 1907.

Připomeňme si pozadí pohnutých událostí. Františkáni osídlili pobožený konvent Panny Marie Sněžné v Praze v roce 1604 za vlády císaře Rudolfa II. Přinesli si jako dědictví povolání sv. Františka, kterého Kristus oslovil z kříže slovy: „*Františku, jdi a oprav můj dům, který se rozpadá*“, a zhruba do roku 1610 konvent i kostel skutečně obnovili. Stejně jako v době sv. Františka se však ukázalo, že toto přání se netýkalo jen stavby, ale celé Kristovy církve tolik zraněné v době, kdy Pán tyto bratry povolal. Brzy se totiž jejich poslání mělo dovést i obětí života.

Dne 15. února 1611 došlo ke vpádu vojska Leopolda Habsburského do Prahy. Vojsko, které mělo upevnit slábnoucí pozici katolického císaře a už během svého postupu k Praze vyvolávalo pobouření svým barbarským jednáním, obsadilo Malou Stranu a snažilo se proniknout na druhý břeh Vltavy. Vzniklé napětí a ohrožení místních obyvatel i těch, kdo se do většinově nekatolické Prahy stáhli před postupujícím vojskem, přerostlo v explozi radikalismu. Ten vyústil v napadení některých katolických klášterů, jejich rabování, někde i v kruté krveprolití. Nejvýraznější obětí vraždění se stala právě komunita františkánů, tvořená bratry z různých částí Evropy (čtyři Italové, Španěl, Francouz, Holanďan, Němci a Češi). Čin byl později všeobecně odsouzen ze strany katolíků i protestantů.

Provincie bratří františkánů
vás srdečně zve na výstavu

**MARTYRES
PRAGA**
1611-2012

ČTRNÁCT PRAŽSKÝCH MUČEDNÍKŮ MÍSTO A PŘÍBĚH 25. 9. - 25. 11. 2012

kostel a klášter Panny Marie Sněžné, Praha 1

Výstava se koná u příležitosti blahořečení
Čtrnácti pražských mučedníků 13. října 2012

KOMENTOVANÁ PROHLÍDKA KLÁŠTERA A KOSTELA
MOŽNOST NÁVŠTĚVY JINAK NEPŘÍSTUPNÝCH MÍST
KAŽDOU NEDELI OD 15:00 A 16:00 HOD.
AMBITY KLÁŠTERA U PANNY MARIE SNĚŽNÉ, PRAHA 1

Otevřeno denne od 10 -19 hodin

za finanční podpory MČ Praha 1

Provincie bratří františkánů a Arcibiskupství pražské
vás srdečně zvou na oslavy

BLAHOŘEČENÍ ČTRNÁCTI PRAŽSKÝCH MUČEDNÍKŮ 12.-14.října 2012

**MARTYRES
PRAGA**
1611-2012

PROGRAM:

Pátek 12. 10. ve 20:00 hod.

Clarinet Factory & Alan Vitouš (perkuse), Petr Nikl (světelná performance)
kostel Panny Marie Sněžné, Praha 1

Sobota 13. 10. v 10:00 hod.

MŠE SVATÁ, BLAHOŘEČENÍ

při níž bude blahořečeno Čtrnáct pražských mučedníků
hl. celebrant kardinál Angelo Amato, prefekt Kongregace pro blahořečení a svatořečení
katedrála sv. Víta, Praha

Sobota 13. 10. v 15:00 a 16:00 hod.

KOMENTOVANÁ PROHLÍDKA KLÁŠTERA A KOSTELA

možnost návštěvy výstavy

ČTRNÁCT PRAŽSKÝCH MUČEDNÍKŮ: MÍSTO - PŘÍBĚH

ambity kláštera u Panny Marie Sněžné, Praha 1

Sobota 13. 10. v 19:00 hod.

HRADIŠŤAN (koncert), umělecký vedoucí Jiří Pavlica

kostel Panny Marie Sněžné, Praha 1

Neděle 14. 10. v 10:00 hod.

MŠE SVATÁ

na jejím závěru bude nádvoří kostela dedikováno Čtrnácti pražským mučedníkům
hl. celebrant br. José Rodríguez Carballo OFM, generální ministr
kostel Panny Marie Sněžné, Praha 1

Doprovodný kulturní program v těchto dnech se koná pod záštitou
radního hl. m. Prahy pro kulturu, památkovou péči etc., Ing. Václava Novotného.

Za podpory:

autofit
SPECIALIZACE NA ČESKÝ

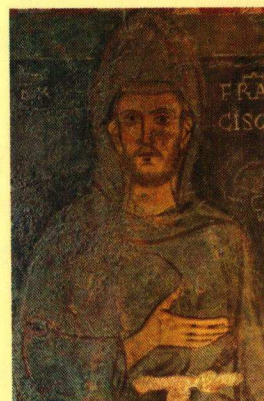
TRUHLÁŘSKÁ
KAPKA

Svatý František z Assisi

František z Assisi měl na církev a společnost vliv jako málo církevních osobností. Vyznačoval se nevyčerpatelnou láskou ke všem tvorům - nazýval je „moji bratři a sestry“ - kázal zvířatům a své pocity vyjadřoval v nádherných básních a dopisech. Tento skromný, pokorný muž změnil svět.

František se narodil na přelomu let 1181/82 jako syn obchodníka v Assisi. Během svého mládí se František vůbec nezříkal světských požitků, byl to veselý mladík, plný života. Jeho cílem byla kariéra rytíře. V roce 1202 odešel ve svých 20 letech do války mezi městy Assisi a Perugií. Jednorozční zajištění ve tmavých sklepeních Perugia přivedlo obrát. František poznal, že v životě musí být ještě něco jiného než blahobyť a tělesné požitky.

V roce 1205 se jako často předtím František modlil v malém zapadlém kostelíku sv. Damiána pod Assisi. Náhle uslyšel, jak k němu mluví Kristus z kříže: „Františku, dej zase do pořádku můj rozpadlý dům!“ František vzal tuto výzvu doslova, prodal četné balíky sukna svého otce a předal výtěžek faráři u sv. Damiána, aby mohl zase upravit kapli. Rozzuřený otec vyzval Františka, aby vrátil kupní cenu nebo že se musí vzdát dědictví. František všechno vrátil - a navíc se ještě vzdal dědictví. Před zraky biskupa a velkého množství lidí se zbavil svých šatů. Nahý vyběhl z města - to bylo jeho rozloučení se společností.

Brzy se k Františkovi, kterého obyvatelé Assisi prohlásili za blázna, připojilo několik stejně smýšlejících druhů. Jako učedníci Ježíšovi procházeli Umbrií a kázali. Každý musel napřed slíbit chudobu.

Od benediktinů dostal František darem kostelík Panny Marie Andělské s kousíčkem půdy. Nazval ho „Porciuncula“ (malý dílek) a zřídil vedle kostela dům, který se stal kmenovým klášteřem františkánského řádu. František hodně cestoval. V roce 1210 šel František

s dvanácti druhy k papeži Inocencovi III. do Říma a dostal od něho potvrzení první jednoduché františkánské řehole. V roce 1212 do Dalmácie a v r. 1213 až 1215 do Španělska. Marně se pokoušel v r. 1219, během páté křížové výpravy, ve městě Damiette obrátit egyptského sultána.

V roce 1212 František založil společně se svatou Klárou druhý řád (**klarisky**) a v r. 1221 třetí řád pro laiky (**terciáři**). Františkánskou řeholi schválil s konečnou platností dne 29. 11. 1223 papež Honorius III.

Pro sebe samého viděl po celý život jen jeden cíl: chtěl být stále blíže Kristu. 24. září 1224 se svému Pánu přiblížil víc než kdy předtím: během hluboké extáze na hoře u La Verny se na Františkově těle objevily jizvy (stigmata) Ježíše Krista. Šlo přitom o první bezpečně dosvědčenou stigmatizaci vůbec.

František zůstal po celý život jáhnem. V posledních letech před smrtí musel snášet těžká utrpení. Ke zhubnutí a vyčerpání následkem neúnavné, těžké misijní činnosti hrozilo Františkovi ještě oslepnutí; pro silné bolesti končetin se často skoro nemohl hýbat, kromě toho ho soužily bolesti žaludku a jater. Zemřel v noci ze 3. na 4. října 1226 v Porciuncule v Assisi.

Ani ne dva roky po jeho smrti prohlásil Řehoř IX. 16. července 1228 Františka za svatého. Den předtím položil papež základní kámen k bazilice sv. Františka, nádhernému chrámu k uchování světcových ostatků. Když byl r. 1230 spodní kostel baziliky dohotoven, dal tam bratr Eliáš pohřbít tělo zakladatele řádu na tajném místě, z obavy před lupiči relikvií. Teprve po staletích, po několikerych marných vykopávkách, našli r. 1818 podzemní kryptu se světcovými ostatky a vytvořili náhrobek, který do dnešního dne navštěvují statisíce poutníků.

Františkův kult doznal rychle velkého rozmachu. Františkovy kostely byly zřizovány od 13. století na mnoha místech Evropy. Svatý František se stal námětem mnoha uměleckých děl. Nejstarším obrazem je freska v Sacro Speco v klášteře sv. Benedikta v Subiaco, která byla zhotovena ještě za Františkova života (1224). František tam má kapuci na hlavě. Slavná je také freska od Simona Martiniho v dolním kostele baziliky sv. Františka v Assisi (1326); ukazuje Františka se svatozáří.

podle knihy Vera Schaubert, Hanns Michael Schindler: Rok se svatými

Doba Rudolfa II. a vpád Pasovských do Prahy

Ke konci své vlády povolal císař Rudolf II. do Čech vojsko svého příbuzného Leopolda Pasovského. Vpád žoldnéřů měl posílit postavení Rudolfa II. a zároveň pozici katolíků v Praze a v Čechách. V převážně protestantské Praze ale vyvolal odpor a pobouření, na což nejvíce doplatil klášter Panny Marie Sněžné, kde bylo celé přítomné osazenstvo vybito a klášter vypleněn. Pro Rudolfa II. tento konflikt znamenal konec jeho vlády a definitivní pád.

Rudolf II. Habsburský (1552 – 1612) byl římský císař, král český, uherský a chorvatský. Ujal se vlády po smrti svého otce Maxmilián II. v roce 1576. V Praze ustavil sbor deseti místodržících složený z nejvyšších zemských úředníků, a zpočátku se stejně jako jeho otec se usídlil ve Vídni. Postupně se zhoršil vztah s jeho bratrem Matyášem, který se stal guvernérem svobodného Nizozemí. Spory se členy rodiny byly také jedním z důvodů, proč se roku 1583 rozhodl přesídlit do Prahy.

Zdravotní stav císaře nebyl dobrý, od konce 16. století se u něj projevovaly příznaky duševní choroby, k depresím se navíc začaly přidávat projevy syfilis. Císař do politiky příliš nezasahoval. Věnoval se hlavně kultuře a umění. Začal s úpravou Pražského hradu, podporoval matematiku, astronomii, astrologii, malířství a sochařství. V Praze v jeho době působili například slavní astronomové Tycho de Brahe a Johannes Kepler nebo sochař Adrian de Vriese.

Rudolf II. se nikdy neoženil a neměl žádného legitimního potomka. Splodil však několik levobočků se svojí milenkou hraběnkou Kateřinou Stradovou. Císařovi příbuzní Habsburkové se roku 1606 vyslovili pro nástupnictví Rudolfova bratra Matyáše. Na Matyášovu stranu se postupně přidávaly rakouské, uherské i moravské stavy a vojevůdci.

Matyáš sestavil vojsko, se kterým táhl na Prahu. Rudolf nakonec s Matyášem uzavřel roku 1608 Libeňský mír, kterým se vláda v monarchii rozdělila. Matyáš získal Moravu, Rakousko a Uhry, zatímco Rudolfovi zůstaly Čechy, Slezsko a Horní a Dolní Lužice. Z nastalé situace se snažily vytěžit také české stavy, které požadovaly uzákonění České konfese zaručující svobodu vyznání, proti čemuž se však postavila zejména katolická šlechta a katoličtí církevní hodnostáři. Nepokoje v Praze nakonec pohnuly Rudolfem k tomu, aby vydal 9. července 1609 Majestát, kterým povolil pro pány, šlechtice a měšťany svobodu vyznání.

Rudolf se nicméně se stávajícím stavem nesmířil a snažil se Matyášovi pomstít, v čemž ho vydatně podporoval katolický Leopold Pasovský, který nakonec roku 1611 za Rudolfova souhlasu vtrhl do Čech, což vyděsilo dokonce i české katolíky a papežského nuncia. Probíhalo drancování pražských objektů bez rozdílu vyznání jejich majitelů, avšak Pasovským se nepodařilo překročit Vltavu a obsadit Staré ani Nové Město. Nedostatek peněz však nakonec Leopolda Pasovského donutil se stáhnout, Rudolf II. abdikoval a v Praze byl uvítán jako nový vládce Matyáš, který byl 23. května 1611 korunován českým králem.

Rudolfovi byl pak do jeho smrti 20. ledna 1612 přenechán v užívání Pražský hrad.

Události dne 15. února 1611

Vpád Pasovských

Na konci ledna 1611 pozval do Čech Rudolfa II. vojsko pasovského arciknížete Leopolda. Vpádu Pasovských muselo čelit české stavovské vojsko, které jim nakonec znemožnilo ovládnout Prahu a rozprášilo je. Na vpádu Pasovských neměli vinu katolíci, naopak jejich čelní představitelé včetně papežského nuncia a kancléře království Zdeňka Vojtěcha Popela z Lobkovic čelili dvorským pletichám, které invazi předcházely. Přesto se však rozšířila dezinformace, jako by strůjci vpádu byli katolíci a kláštery měly být místem pro úkryt zbraní a pasovských jezdců. Lid, který se seběhl i z pražského okolí na obranu Prahy po domácku ozbrojený, se tak nakonec obrátil proti klášterům. Na Karlově v klášteře augustiniánů byl zavražděn opat, převor a klášterní bratr. Na obranu minoritů u sv. Jakuba se postavili řezníci se sekerami, ač byli luterského vyznání. Jezuitský klášter zachránilo stavovské vojsko. Nejhůře se vedlo františkánům u Panny Marie Sněžné. Kostel i klášter obklíčilo okolo 700 útočníků. Jejich vůdcem byl berounský měšťan a dobrodruh Matouš Hovorčovský z Kolivé Hory.

Čtrnáct pražských mučedníků

Pražští mučedníci byli bratři **františkáni**, kteří roku 1604 obsadili trosky kláštera u Panny Marie Sněžné a začali ho renovovat. Pocházeli **z různých evropských národů** - Itálie, Německa, Španělska, Holandska a dalších, prožili však již nějaký čas na našem území – přišli do Prahy z Brna a Olomouce – a ovládali téměř všichni češtinu.

Za doby vpádu pasovských vojsk do Čech roku 1611 byli nařčeni z kolaborace s katolickým vojskem, na masopustní úterý **15. února 1611** do jejich kláštera vtrhla pražská lůza a bratry bez milosti pobila. Jejich těla zůstala několik dní pohozena na svých místech, až v sobotu byli pohřbeni v křížové chodbě kláštera a později v kapli sv. Michala.

Již krátce po jejich smrti začala být jejich památka slavena pravidelně nějakou formou pobožnosti. První kroky k jejich **blahořečení** byly učiněny již v 17. století. Proces blahořečení byl znovu zahájen v 30. letech 20. století, na 40 let byl přerušen komunistickým režimem a obnoven byl až po roce 1989.

Čtrnáct pražských mučedníků bude blahořečeno

dne 13. 10. 2012

při slavnostní mši svaté

v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha

Vraždění na půdě a ve věžičce

Po delší době objevili útočníci schody z horního patra ambitu na klášterní půdu. Tam se uchýlil vikář kláštera zmíněný P. Bedřich Bachstein, který zastupoval nepřítomného kvardiána Jiljího Smouta, Belgičana, který byl na služebních cestách. Jako zástupce představeného měl P. Bedřich za mladé bratry odpovědnost zakotvenou v řeholi. Proto se snažil odvést je do relativního bezpečí. Nakonec byl Bedřich usmrcen spolu s řeholním bratrem mladším kuchařem Emanuelem, který patrně pocházel ze zemí Koruny české, a dvěma novici Janem, kandidátem bohosloví, a Antonínem, pomocníkem v kuchyni. Oba byli patrně rovněž ze zemí Koruny české. Mrtvoly těchto čtyř řeholníků byly svrženy otvorem v klenbě na dlažbu kostela a dopadly doprostřed chrámu. Pronásledovatelé nakonec pronikli i do věžičky, která se tyčila nad kostelní střechou. Tam s dovolením představeného uchýlili se tři řeholní bratři: podjáhen Kašpar Daverio, Ital, klerik Jakub, Němec z Augsburgu, a bratr Didak Jan, krejčí, o němž se neví, odkud pocházel. Všichni tři byli usmrceni a jejich mrtvá těla byla shozena po příkré střeše do nádvoří, kde byla nabodána na kopí.

Drancování kláštera, potrestání viníků

Kostel i klášter byly vetřelci zpustošeny, liturgické předměty a oděvy zneuctěny, zničeny cenné dokumenty a před vykradením nebyly ušetřeny ani hrobky zemřelých. Obnažená a zohavená těla povražděných řeholníků zůstala pohozena a nepohřbena až do soboty. Tehdy byla péčí dvou šlechticů paní Maxmiliány, manželky pana purkrabího Adama ze Šternberka, a paní Anny, vdovy po panu Janu Jindřichovi z Písnice a na Schoenbachu, královském vicekancléři, za pomoci rodinných příslušníků a dvou měšťanů ošetřena a uložena bez rakví přímo do hlíny v klášterním dolním ambitu blízko brány. V dubnu 1611 bylo z rozkazu staroměstského práva odsouzeno k smrti 14 vrahů a již v říjnu toho roku byl klášter opět obsazen františkány.

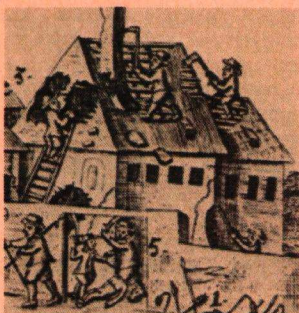
P. Petr Alkantara Houška, OFM

Vraždění v kostele

V osudné úterý 15. února 1611 vikář kláštera Bedřich Bachstein nařídil, aby nikdo areál neopouštěl. Kolem 11. hodiny dopoledne obklopilo areál Panny Marie Sněžné asi 700 ozbrojených lidí, převážně městské spodiny. Protože kostel byl otevřen po skončení mše svaté, vtrhla početná skupina útočníků nejprve do chrámu. Zde krutým způsobem zabila dva kněze a bratra laika. Kněz Jan Martinez, rodem Španěl, byl usmrcen ve chvíli, kdy se snažil odnést do bezpečí ciborium s Nejsvětější svátostí oltářní. Ačkoliv do posledního dechu chránil eucharistii vlastním tělem, došlo nakonec k jejímu zneuctění. Další kněz Bartoloměj Dalmasoni, Ital, byl zabit, když vycházel ze zvědnice v dnešní kapli sv. Michala, tehdy zasvěcené Panně Marii. V přilehlých prostorách byl pak zabit pomocný sakristán laik Jan Rode, rovněž Ital, který hledal útočiště v depozitáři sakristie.

Vraždění v klášteře

Ozbrojený dav, který zaměřil pozornost na klášter, setkal se s vážnou překážkou: brána vedoucí do kláštera z prostranství před kostelem byla uzavřena a celou hodinu odolávala náporu útočníků. Když byla konečně rozbita a vyvrácena, našli vetřelci v samotném klášteře čtyři řeholníky, které zavraždili. Nejprve bratra Krištofa, původem Holanďana, staršího kuchaře, který přicházel ze dvora a nesl dřevo do kuchyně, dále klerika Klementa ze Švábska, který připravoval na stoly a vyšel z jídelny do ambitu, potom v prvním poschodí jáhna Jeronýma z Arese, Itala z Milána, který se s rozepjatýma rukama modlil před oltářkem Panny Marie Pomocné, a konečně v klášterní nemocnici kněze Šimona, Francouze, který byl na lůžku, protože byl už krátce předtím zraněn venku násilníky.

P. Jiljí Smoud (kněz)
a bratr Jindřich (kostelník)
byli 15. února 1611
na cestách.

Jan (vrátný kláštera)
při útoku na klášter
utekl, ale zemřel na
následky zranění.

O čtrnácti františkánech z kostela Panny Marie Sněžné v Praze

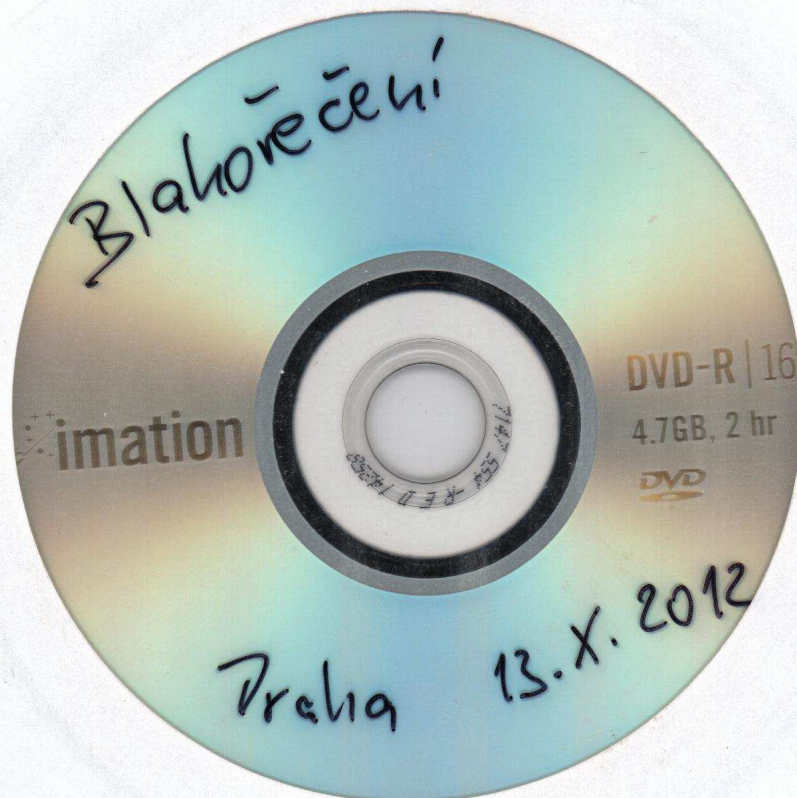
© Alena Brožová, 2012
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2012
Illustrations © Alena Brožová, 2012
Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
v Praze roku 2012
jako svou 1583. publikaci

Vydání 1.
Sazba Vladimír Vyskočil – Koršach
Tisk Omikron Praha, s.r.o.
www.tridistri.cz

triton

11

STAVĚT NA SKÁLE, KTEROU JE KRISTUS

Čtrnáct pražských mučedníků

Bratři františkáni, kteří v roce 1604 osídlili pobořený konvent Panny Marie Sněžné v Praze, začali po vzoru svatého Františka opravovat dva chrámy. Chrám z kamene a chrám lidských srdcí. Také nás by měla stravovat horlivost pro Pánův dům.

Roku 1604 dostali bratři františkáni opuštěný klášter a kostel karmelitánů Panny Marie Sněžné. Kostel Panny Marie ležel v rozvalinách, avšak v kapli Panny Marie (nyní sv. Michala) se již konaly bohoslužby. Bratři při příchodu začali opravovat dva chrámy. Chrám z kamene a chrám lidských srdcí.

Podobných scén, jako zakoušeli tehdejší františkáni, najdeme v Písmu mnoho, nejpřílehlavější je však podobnost v knize Nehemiáš. Píše se rok 445 před Kristem. Město Jeruzalém je v troskách, svaté město je v sutinách, hradby pobořeny a chrám vyloupený, vystavený nepřítelům. Lid je z velké části v otroctví Babylonu a ti, kdo zbyli v Jeruzalémě, jsou vlašni ve víře a nebezpečně se přizpůsobují svému pohanskému okolí.

To první, co Nehemiáš činí, je modlitba za syny a dcery izraelské. Staví se do řady hříšníků a vyznává hříchy lidu i své: „Kéž je tvé ucho ochotné slyšet a oči tvé pohotově vidět, abys vyslyšel modlitbu svého služebníka, kterou se před tebou modlím ustavičně dnem i nocí za syny Izraele, tvoje služebníky. Vyznávám hříchy synů izraelských, kterých jsme se proti tobě dopustili; hřešili jsme i já a dům mého otce“ (Neh 1,6).

Po modlitbě Nehemiáš obhlíží město a vidí, jak je zbídačené, nechráněné, vydané napospas nepřítelům. Nehemiáš říká: „Sami vidíte, jak zle jsme postiženi. Jeruzalém je v troskách, jeho brány jsou zničeny ohněm. Pojďte a stavějme jeruzalémské hradby. A nebudeme nadále v potupě.« Sdělil jsem jim, jak dobrotnivá ruka mého Boha byla nade mnou, také i slova, jež mi řekl král. Odpověděli: »Nuže, dejme se do stavby!« I vzhopili se k dobrému dílu.« A co okolí na to? »Vysmívali se nám. S pohrdáním nám říkali: »Do čeho se to pouštíte?«“ (Neh 2,17–18.19).

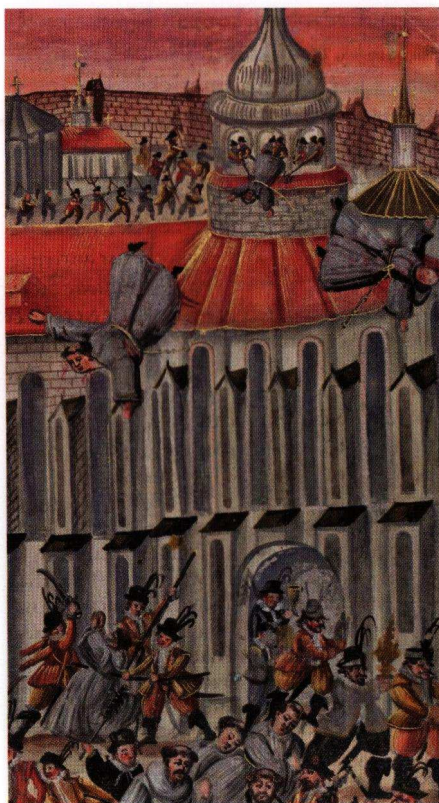

Foto: <http://pms.ofm.cz>

Jejich touhou bylo, aby lidé bedlivě střežili chrámy svého srdce, aby odporovali zlu a stali se chrámy Ducha Svatého.

Bratři františkáni se vyzbrojili bdělostí, aby stavba nezadusila život, aby se neopomnělo, že jde především o chrámy lidských srdcí a až potom o chrám zbudovaný lidskýma rukama. Bratři kázali svým životem i slovem, při sbírání almužen po domech, ve školách, na hřbitovech, a byli často napadáni na ulici nadávkami, políčky i kamením, jejich

duchovní horlivost však byla pronásledováním posilována. Jejich touhou bylo, aby lidé bedlivě střežili chrámy svého srdce, aby odporovali zlu a stali se chrámy Ducha Svatého.

Nehemiáš píše, že lid byl „srdcem při práci“. Srdce je nejnítější místo člověka, je to místo lásky. Můžeme parafrázovat: „Lid byl srdcem u Boha a záleželo mu na Božích věcech.“

Bratři velmi dobře věděli, že stavět znamená budovat zevnitř; stavět na skále, kterou je Kristus, a on bude řídit jejich kroky a dá jim doporučující listy i materiál ke stavbě. On je zahrne svou milostí, která je zbuduje a postaví na skálu.

I my dnes musíme obnovit svůj vztah ke Kristu, očistit svá srdce vyznáním svých vin, konat pokání, odpouštět a neoplácat zlo zlem. A jak říká Písmo: „Čiňte dobro!“ Můžeme se povzbudit pohledem na Pannu Marii. Ona se stala chrámem Boha, ona mu řekla své Ano a pak je každý den opakovala znovu a znovu. Ona přijala Boha a on si v ní učinil místo svého přebývání. Na prvním místě dala své srdce – a tady to všechno začíná a končí. Z každého chrámu, kde sídlí Bůh, tečou proudy požehnání, řeky milosti.

I chrám z kamene je místem, kde bydlí Bůh, a je zřídlem dobra, požehnání a milosti. V chrámě se obnovuje svatost, udělují se svátosti, je to dům modlitby pro všechny národy. Chrám je také viditelným znamením přítomnosti Boha. Tak jako my máme být znamením pro nevěřící, tak je chrám znamením pro věřící a výzvou pro nevěřící.

Z Novény k blahorečení Čtrnácti pražských mučedníků, Bedřicha Bachsteina a druhů, františkánů

Vydalo nakladatelství Paulinky,

Praha 2012

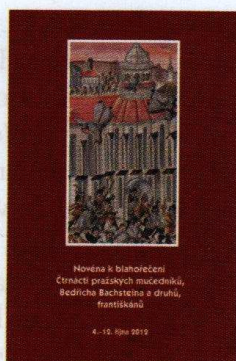
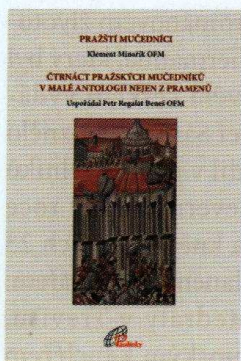
AUTOR: DIDAK KLUČKA OFM

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999

on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz

Petr Regalát Beneš OFM a spolubratři: Novéna k blahorečení Čtrnácti pražských mučedníků

V sobotu 13. října 2012 v pražské katedrále proběhne blahorečení 14 františkánských mučedníků. Pro samotný závěr této cesty bratři připravili novénu. Její modlitba začíná 4. října a končí v předvečer blahorečení, v pátek 12. října. Tuto novénu se však lze modlit také kdykoli jindy. *Brož., 88 str., 55 Kč (při objednávce nad 10 kusů sleva 20 %)*

Klement Minařík OFM, Petr Regalát Beneš OFM: Pražští mučedníci. Čtrnáct pražských mučedníků v malé antologii nejen z pramenů

Kniha se skládá ze dvou částí: odborného historického pojednání K. Minaříka, dále z textů kronikového typu, z hlavních svědectví ze 17. století. Nechybí ani část poemu o pasovském vpádu od Jana Černovického a na závěr úryvek o osudech jednoho z hlavních viníků vraždění, Matouše Hovorčovského. *Brož., 94 str., 129 Kč*

MŠE SVATÁ A OBŘAD BLAHOŘEČENÍ

ctihodných Božích služebníků
Bedřicha Bachsteina
a jeho 13 druhů mučedníků
z Řádu menších bratří

13. října 2012
katedrála sv. Víta v Praze

předsedá
Jeho Eminence kardinál Angelo Amato,
prefekt Kongregace
pro blahořečení a svatořečení
a reprezentant papeže Benedikta XVI.

Zprávy z Plzně

4. května 2012. Farní půst a modlitba. Téma již tradičního postu na první pátek ve farnosti bylo: „Za nevěřící partnery a spolužáky, a za ty, co hledají víru.“ Společně jsme se sešli i na Roudné v kostele Všech Svatých k adoraci zakončené nešporami a svátostným požehnáním.

8. května. Diecézní pouť do Chlumu sv. Maří Magdaleny. Účastnili se naši senioři, kteří jeli naším farním mikrobusem. Kostel byl plný poutníků, i kůr byl zaplněn. Došly i párky a pořadatelé dělali topínky, aby poutníky nasýtily.

13. května. ZOO. Br. Juniper dostal od Jirky Trávnička vstupenky zdarma do ZOO a pozval ministranty i jejich sourozence i rodiče. Takto jsme poděkovali našim služebníkům za jejich službu u oltáře. Účastníků bylo třicet a všichni si toho užili. Byli účastni i krmení tučňáků a výcviku dravců.

18. – 19. května. Pouť žen za rodiny na Svatou Horu. Ženy vyrazily pod vedením br. Dominika a Didaka na již tradiční pouť. Bylo nás okolo deseti a přesпали jsme na faře v Hluboši, kde jsme se modlili breviář a společně jsme povečeřeli, každý dal na stůl co měl, a tak naše večeře byla velmi bohatá. Sobotní putování v krásném slunečném dnu jsme začali společnou modlitbou růžence, pak jsme putovali v tichu, které jsme zakončili u obrázku Panny Marie Loretánskými litaniami. Cestou nás zaujala obora s divokými prasaty, kde byla celá rodinka – a byla velmi nenasytná. V bazilice jsme slavili mši sv. za rodiny. Cestou na vlak jsme si dali zmrzlinu a odjeli domů.

26. května. Vigílie Seslání Ducha Svatého. Začali jsme adorací před Nejsvětější svátostí a pak následovala mše sv. Začali jsme venku u kostela, kde jsme zažehli oheň – symbol Ducha Svatého, zapálili si svíce a vešli jsme do kostela. Pak následovala řada čtení a slavení eucharistie.

Bratři vyzvali farníky, k modlitbě za „Město a farnost“, aby se každý den modlili ve 21 h modlitbu Otčenáš a Sláva Otci ...

1. června. Farní půst a modlitba. Téma: „Za budování dvou chrámů, chrámu z kamene a chrámu srdce (aby se nám nevytrácely podstatné věci – svátosti, mše sv. četba Písma, modlitba).

2. června. První sv. přijímání. Děti se připravují dva roky na první sv. přijímání a pak mnohé pokračují ve scházení a vytvářejí spolča. Míša Zemenová vede tyto děti a má k sobě vždy animátora/animátorku. Samotná vrcholová příprava je vždy v sobotu od rána. V tento den bývá v Domečku vždy velmi živo. Děti se připravují ke svaté zpovědi, procházejí si mši svatou, a mezi tím vším si i hrají. Večer se slaví svátost smíření a děti pak pálí své hříchy. V neděli ráno přicházejí rodiče, obléknou své děti do svátečních šatů a přicházejí na mši sv. do Pavilonku v 11 h.

Děti přijímají pod obojí způsobou a po mši svatě je vždy něco dobrého k zakousnutí v kavárničce.

7. června. Boží Tělo. Slavnost se nyní slaví v katedrále, kam se přesunula od br. dominikánů. Kolem katedrál jsou čtyři oltáře a jednotlivé farnosti na těchto místech vedou liturgii. Otec biskup nese Nejsvětější svátost oltářní a žehná městu i diecézi. V tento den jsou zrušeny všechny večerní mše sv. v Plzni, aby se tato slavnost mohla slavít v co největším počtu.

13. června. Mateřská školka kardinála Berana. Br. Didak měl rozloučení s dětmi, které půjdou do první třídy. Vyprávěl jim biblický příběh, který si pak společně kreslily. Donesl jim také něco na mls. Děti jsou vděčné a paní učitelky skvělé. Moc se mi líbí jejich přístup k dětem a jejich vedení.

15. – 17. června. SRPŠ. Rodiče bratří byli, jako každý rok, pozváni do Plzně, aby zde společně strávili příjemný čas. Br. Juniperovi přijely jeho sestry Zuzka a Blažena. Všichni se společně zúčastnili jáhenského svěcení br. Eliáše v Praze. Při nedělní mši sv. v Pavilonku oslavili br. Dominik a Didak s rodiči i farností svá kněžská jubilea. Dominik patnáct let kněžství a Didak deset let kněžství. Od milých farníků dostali veliké chodské koláče, které pak spolu s nimi snědli.

22. června. Biřmování, Eucharistie a Pomazání nemocných. Bratři udělili panu Stanislavovi svátost biřmování a pomazání na nemocničním lůžku. Tohoto slepého muže velmi dobře připravila Linda W.

24. června. Studentský návrh na stavbu kostela od Josefa Váně. V Domečku představil svůj návrh kostela náš farník, studující architekturu v Praze. Jeho návrh byl nejzdařilejší ze všech, co jsme zatím viděli. Velmi dobře vystihl, co se od zadání očekává, jeho výhoda byla i v tom, že vyrostl v Domečku a tak si dovede představit i propojit jeho chod a požadavky.

25. června. Vikariátní konference. V meditační zahradě pluk. Hrušky (Památník obětem zla) jsme již tradičně měli předprázdninové setkání. P. Emil Soukup zde v kapli sv. Maxmiliana Kolbeho slavil mši sv. na poděkování za padesát let kněžství. Následovala, kratičká porada a pak jsme byli pozváni na grilování, které připravili biskupští vikáři v čele s P. Ludolfem Kazdou – mistrem přes vaření.

26. června. Opékání animátorů. Jako každý rok bylo setkání animátorů společností v Holostřevěch, kde jsme začali mši sv. Promluvu měl br. Dominik. Pak následovala inventura končícího školního roku. Nechybělo ani grilování a dobrá nálada. Na konec jsme připravili výhled na další školní rok, včetně změn, které vyplývají z předpokládaných povinností animátorů (studium, práce ...).

1. – 15. července. Skautský tábor Milevo. Poprvé jsme byli rozděleni na dva tábory, byť jen přes řeku, a to pro množství světlušek a vlčáků, skautů a skau-

tek. Na tábor pro malé a velké. Oba dva tábory si užily táborových her. Pochvalu zasluhuje br. Juniper, který vydatně pomáhal v kuchyni i jinak. Tentokrátě nám vařila Maruška Bočková první týden a druhý Stázka i s dětmi (bez Nelinky). Velkým zážitkem je slibový oheň, který šlehá do výšky tří metrů a téměř vždy ožehne „Ohnivce“, když je kolem tohoto ohně nastoupeno osmdesát členů našeho oddílu „Poutník“.

6. července. Půst a modlitba. Téma: „Za rozlišení povolání, životního partnera a za nalezení práce.“

11. – 15. července. Charismatická konference v Brně. Br. Dominik spolu s deseti mladými se účastnili konference v Brně. Velmi mile je přijal a ubytoval br. Filip.

15. – 20. července. Rychlebské hory. Skupinka třinácti „Drsoňů“ pod vedením Jirky Syrovátky a Garyho se vydala po česko-polských hranicích od Dobré Vody ke Kralickému Sněžníku. Přespali jsme v poutním domě v Králíkách a v pondělí nás odvezl minibus za Dobrou Vodu na Polskou stranu a my vyrazili. Počasí nebylo nejideálnější, ale šlo to, občas sprchlo, tak jsme nasazovali ponča a krčili se pod stromy. Čtyřdenní putování nebylo nijak moc náročné, většinou jsme spali ve stanech, až na některé otrlé trempy, Strunku a Vokouna, Mirečka a jeho dceru Marii a samozřejmě Garyho. Každý večer jsme seděli u ohně, popíjeli čas i jiné dobroty. Velmi příjemné bylo spaní v jedné horské chatě, kde jsme se umyli, dobře najedli a poseděli v hospůdce. Další „Drsoni“ byli Maruška a Pavel Bočkovi, Hanička a Radim Tlustí, Jirka a Štěpánka Syrovátkovi, Věrka Brabcová, Didak. Denně jsme slavili mši sv. a modlili se breviář.

16. – 20. července. Ministranti v Kubrychtově boudě. Pod vedením br. Junipera se „Rychlá ministrantská rota“ vzdělávala v liturgii a zvláště utužovali své vztahy – nedaleko Karlštejna, na boudě bez elektřiny v polních podmínkách. Velcí pomocníci byli i Jirka Těthal a Honza Boček. Velmi poutavá byla prohlídka hradu Karlštejn včetně kaple sv. Kříže. Navštívili i Tětín, kde slavili společně mši sv. s br. Dominikem. Když se vydali k Malé Americe, promokli natolik, že se museli obrátit nazpět. V kuchyni vládl br. Juniper a všem chutnalo.

21. – 28. července. Farní dovolená Štěkeň a Horní Blatná. Štěkeň – br. Dominik a Juniper doprovázeli společenství rodin. Dominik narychlo musel sáhnout do šuplíku a vzít duchovní obnovu pro manžele, protože jeden Pater onemocněl. Slavili i křest dítěte a obnovu manželských slibů. Smečka – mládež starající se o program pro děti – byla velmi chválena, zvláště večerníčky jsou hodně oblíbené a nikdo na nich nesmí chybět. Velkou pochvalu zasluje Eva Fojtíková a někteří mladí ze společenství „Asisudety“ (Šárka a Dáda i Zuzi). Tým pracoval perfektně, jako nováčci byly Tereška Chuchlíková a Anič-

ka Jakoubková – osvědčili se. Pochvalu zaslouží i organizátoři Milan Krbec se svou paní Irenkou a manželé Jan a Věrka Klailovi.

21. – 28. července. Horní Blatná. Míša a Veronika Štemberovi, základní kámen pro tvorbu farní dovolené, i tentokrát vzali na sebe úkol organizační. A musíme vyslovit velkou pochvalu, protože nám připravili velmi krásný pobyt. Vařila nám „Vzácná paní“ Těthalová s dcerou Veronikou a výtečně. Jar da Pachner režíroval turnaj v pingpongu, který i sám vyhrál – byl nakonec nejlepší, na druhém místě se umístil jeho syn Honza Pachner a třetí místo patřilo br. Didakovi. Na společných výletech jsme vždy slavili v krásné přírodě při krásném počasí mši sv. Při jedné z nich jsme se modlili i za Olinku Peškovou, která slavila narozeniny a dostala od nás jako dárek několik krásných hříbů. Jednou jsme byli „skoro povinně“ na borůvkách, ale vyplatilo se, po zbytek pobytu byly stále čerstvé borůvkové buchtý. Již tradičně dospěláci s dětmi připravují večerníčky, které jsou zakončeny společnou modlitbou. Jako největší dramaturg se ukázal talentovaný Tomáš Valer (bratr bratra Dominika). Jeden večer měli děti adoraci v kostele a pak i dospěláci, téma bylo za partnery, rodiny a děti.

2. srpna. Porciunkule. Br. Dominik byl pozván do Uherského Hradiště jako slavnostní kazatel br. Augustinem. Odjel tam několik dní napřed i se svými rodiči, a byli ubytováni ve Starých Hutích. Podnikali výlety do okolí a trávili čas pospolu.

3. srpna. Farní půst a modlitba. „Za růst ve víře pro naše děti a mládež.“ O prázdninách není adorace na Roudné.

10. – 18. srpen. Alpy pro mládež. Hodně nám pomohl grant a tak jsme mohli jet do Rakouska, do Telfstu, autobusem. Nalodili jsme se u Gery na parkovišti a cestou jsme se stavěli v Holostřevech, pro společenství „Asisude ty“. Elva nemohl jet se svým spolčem, protože si poranil kotník a stále mu otékal. Bylo nás třicet tří. Po příjezdu do Telfstu jsme šli do kláštera bratří a dlouhou dobu jsme se nemohli dozvonit, až přišel jeden bratr, který tam byl na zotavené a ještě byl nemocen. Tak nás uvedl dovnitř a půjčil nám své klíče. Kvardián nebyl přítomen, ani nikdo z místních bratří. Když se jeden z bratří vrátil, velmi se divil, že tak velká skupina má být u nich v klášteře, v domě modlitby. Po rozhovoru s námi se rozpomenul, že kdysi dávno o naši návštěvě mluvili na kapitule, ale tehdejší kvardián byl převelen a zapomněl předat informaci o nás. A tak nás nikdo neočekával. Vše se nakonec vyřešilo. Museli jsme zachovávat silentium, naštěstí jsme vyrazili do hor v neděli po mši sv. Tři skupinky se vydaly na pět dní putování s plnou polní a stany. Jedna skupinka pod vedením br. Junipera vyrazila do Stubaitalských Alp. Dominikova sku-

pinka vyrazila na nejvyšší horu Německa Zugspitzen a skupinka Pachyho k jezeru Speicher Finstertal. Počasí nám přálo a bylo velmi příhodné. Závěrečná reflexe po návratu v klášteře ukázala, že Alpy byly velmi duchovní a radostnou akcí, putování s Bohem. I krása hor tomu všemu napomohla.

19. – 22. srpna. Modlitba za Sudety. Na pěší pouť z Hroznětína do Mnšku se vydali P. Marek Hric a br. Juniper, aby se cestou modlili za Sudety, které tolik trpěly neláskou. Br. Juniper měl již namožené koleno z Alp a toto pěší putování musel předčasně ukončit.

27. – 30. srpna. Lodě Otava. Bratři Jeroným, Jakub, Filip, Didak a Dominik se vydali v pruhovaných tričkách na řeku, někteří poprvé. Jely dvě lodě a lichý bratr jel autem a vždy postavil stany v kempu a vyhlížel nás. Ze Sušice nám to pěkně teklo.

V Horaždovicích jsme měli mši sv. v našem bývalém klášterním kostele a sestry Notrdamky nás pozvaly na snídani. Další pěkné setkání bylo ve Štěkni, kde jsme sestřím sloužili mši sv. a ty nás pak pozvaly k večeři se slovy: „Dělníci mají právo na svou mzdu“ – a tak jsme se dobře nasýtli. Hráli jsme v hospůdce karty Beng, Někteří bratři, když to šlo, spali pod širákem. Vařili jsme si na plynových varičích a užili si spoustu legrace, zvláště na jezech, kde se i někdo z nás udělal. Řeka byla prázdná a my na ni pluli sami, měli jsme možnost i spolu si povídat. Končili jsme v Putimi a vydali se autem do svých domovů.

3. – 6. září. Dešenice, příprava na věčné sliby. Bratr Jan Nepomuk a Kapis-trán měli týdenní samotu na Šumavě na chalupě v Dešenicích, doprovázel je br. Didak. Společná modlitba, mše sv. a ticho, krásná příroda a skromný pobyt, nám pomáhaly být v blízkosti Pána. Měli jsme také společnou pouť na Suché studánky, kde jsme nesli své úmysly a položili je na otář, a v kapliče slavili mši sv. Zpět jsme se vraceli přes Prenet, kde jsme se zastavili u kaple sv. Kunhuty. Procházeli jsme Sudety a modlili se za ně, šli jsme v hábitech, a viděli jsme spoustu opravených křížků podél cest.

Farní byt. Po šestnácti letech jsme ukončili činnost farního bytu, ve kterém kdysi začínala komunita bratří Jeroným, Jiří a Šebestián. Veškerá činnost se přenesla z Fíbi do Domečku. A ze společného života ve farním bytě, kde žily studentky, se vytratil komunitní rozměr a společný život i modlitba. Mše sv., která se slavila každý první čtvrtek ve Fíbi, byla již málo navštěvovaná. Všechny tyto ukazatele nám napověděly, že farní byt přestal být tím, s jakým úmyslem byl zaveden.